

LBRIS

We know
books

Școala fragilității

Colecția *Interior intimo meo*

Cuprins

Prefață.....	11
1. Fragil?.....	15
2. Leapădă-ți armele.....	25
3. Însoțit.....	35
4. Dăruiește-ți propria sărăcie.....	43
5. Rebel.....	49
6. Lasă-te fascinat.....	55
7. Primește iubirea nemărginită.....	61
8. În sfârșit împăcat.....	71
9. Fii autentic.....	77
10. Mărturisitor.....	83
11. Urmează-L pe Domnul tău vulnerabil.....	91
Anexă	
Acest izvor ascuns de puritate și inocență.....	101

Director: Lavinia Spandonide
Director editorial: Paul Marinescu
Coordonator de colecție: Miruna Tătaru-Cazaban
Redactor: Miruna Tătaru-Cazaban
Tehnoredactor: Ionela Streche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**Trinez, Denis**

Școala fragilității / Denis Trinez ; pref. de Fratele André Louf ; trad. din lb. franceză de Doina Jela. - București : Editura Spandugino, 2022

ISBN 978-606-8944-90-6

I. Louf, André (pref.)

II. Jela, Doina (trad.)

242

28

Nihil obstat

FR. José Hernandez-Sancez, o.ss.t
HERRIOT secretar general,
14 august 2004

Imprimatur

Monsenior MARCEL
Episcop de Soissons,
24 august 2004

Denis Trinez, *L'École de la fragilité*

© Les Éditions du Cerf, 2005

Copyright © Spandugino, 2022

Toate drepturile rezervate Editurii Spandugino.

Editura Spandugino

Strada Docenților, nr. 18, sector 1, București

Comenzi telefonice: 0040 737 730 700

Comenzi prin e-mail: office@edituraspandugino.ro

Comenzi online: www.edituraspandugino.ro

Îmi doresc foarte mult ca lucrarea aceasta să fie cunoscută și citită atât de cei care simt nevoia unui însoțitor spiritual, cât și de toți educatorii și păstorii care au drept misiune să asigure însoțirea spirituală a unor frați. Căile eliberării interioare propuse sunt în mod autentic căile Evangheliei. Nu putem decât să sperăm ca aceia care îndrăznesc să riște aventura să fie numeroși.

† Marcel Herriot
Episcop de Soissons

O lume fragilă

Pe tine, cititorule acestor pagini, îngăduie-mi să te socotesc un însoțitor de drum.

Într-o lume care suportă greu puterea oarbă și mărginită, care se îngrijorează în privința condițiilor materiale ale propriului viitor, care pune la îndoială multe reperi tradiționale, faci poate parte dintre aceia care trăiesc un sentiment difuz al fragilității.

Problema sensului

Într-un asemenea context, se pune în mod acut problema sensului la care, paradoxal, Biserica pare să răspundă cu dificultate.

Lipsa însoțirii spirituale este o cauză suplimentară a fragilității.

Unii oameni, confrunțați cu acest vid de sens, sunt tentați să caute răspunsuri în mișcările evanghelice

iluministe de origine americană, în religiile orientale sau chiar în secte.

Piatră de așteptare

Semnele purtătoare de speranță nu lipsesc, totuși. Atât numărul persoanelor care trăiesc experiența divinității, cât și cererile de catehizare și de botez ale adulților sunt în creștere constantă. Duhul lucrează nemijlocit în inima contemporanilor noștri, căci de multe ori convertirea se produce neașteptat și în afara oricărui cadru. Acești convertiți caută să fie primiți, ei nu știu nimic sau știu foarte puțin despre credință, despre etica creștină și despre viața Bisericii. Sosesc în comunități care sunt nevoite să facă un efort considerabil pentru a găsi o pedagogie adecvată fiecărei situații. La acești creștini noi, fervoarea convertitului se întrepătrunde cu fragilitatea neofitului. Însotirile sunt dificile, dar pasionante.

Un drum de descoperit

Din toate aceste motive, nu mai putem ignora astăzi semnificația spirituală a fragilităților noastre.

Titlul acestei cărți – „Școala fragilității” – exprimă bine direcția în care mi-ar plăcea să ne îndreptăm îm-

preună: să învățăm să nu mai privim fragilitatea ca pe un defect de depășit, ci ca pe un drum spiritual, o cale privilegiată de a accede la Dumnezeu.

Ca un pelerinaj

Ceea ce te invit să faci împreună cu mine este o formă de pelerinaj. Un drum în etape către un sanctuar interior. Drum al adevărului față de tine însuși, în care măștile vor cădea pentru a lăsa loc omului liber care vrei să devii.

Pe tema pelerinului, Christian Teyseyre scrie următoarele cuvinte care par adevărate: „Drumul îi revelează pelerinului, omului aflat pe o cale și dedicat acesteia, propria sa vulnerabilitate; el reînvie rănilor și le îmblânzește într-un mers continuu și curajos – un drum al libertății. Pornind la drum, acceptând să plece, pelerinul se expune. El își asumă riscul de a deveni un altul, ceea ce nu poți face fără să-ți accepți vulnerabilitatea.”¹

Dacă accepți să joci jocul, există șanse mari să devii un altul la întâlnirea cu acest Altul care te așteaptă în interioritatea ta cea mai profundă.

¹ Christian Teyseyre, „Lourdes, la vulnérabilité, manifestée et accueillie” [Lourdes, vulnerabilitatea manifestată și acceptată], *La Maison-Dieu*, 217 (1991/1), pp. 89-95.

Realism

Înainte de a ne lansa în aventură, să-i dăm cuvântu-lui „fragilitate” întreaga lui realitate concretă.

Îți propun să citești câteva extrase din jurnalul lui Bruno.

Sosit la Paris pentru a-și realiza visele, Bruno află în 6 octombrie 1993 că este seropozitiv. Eram în acel moment preot la „Moyen séjour”¹, unde Bruno era spitalizat și am avut privilegiul de a-l însoți în câteva etape din drumul lui de încercări și descoperiri.

Să-l lăsăm pe el să povestească...

Șocul (6 octombrie 1993)

Am douăzeci și cinci de ani. Este târziu ca să mă nasc, dar mult prea devreme ca să mor sufocat... Ați stat vreodată pe o plajă când marea este agitată? Te uiți în larg și deodată un val uriaș se prăvălește peste tine, te ridică, te acoperă, îți pătrunde în gură și în ochi, te asfixiază pentru un moment și apoi te azvârle la doi metri mai departe, încovrigat, ud, cu pielea usturându-te de la sarea care-ți arde ochii și-ți usucă gâtul. Vreme de câteva secunde rămâi încremenit, tremurând, tușind, plângând, revenind la viață.

¹ Instituții spitalicești și de asistență medicală de durată medie („moyen séjour”), dotate și cu personal și mijloace de asistență psihologică, religioasă etc. (n.red.).

În aceste momente ești cu desăvârșire singur, cu totul absent, închis ermetic față de viața din jur...

6 octombrie 1993: am înțeles, sunt muritor. Mi-e frică. Să vorbesc despre asta? Cu cine?

Lumină (23 iunie 1996)

Este ora 6,30. Din camera mea de spital aud vrăbiile. Interpretează împreună o simfonie.

Blândețe.

Dorința de a transcrie în timp real cotidianul și de a înceta să exorcizez o boală căreia i-am acordat prea mult timp.

Verzi platanii.

Albastru palid cerul.

Galbene reverberațiile luminii pe veranda din față.

Pătată cu roșu rotunjimea astrului care amintește de floarea soarelui.

Negre rândunicile.

Verde gazonul.

Spectacolul lumii văzut pentru prima dată.

Paletă de culori pusă în mâinile tale...

Fă ce poți cu ea!

Esențialul (15 noiembrie 1996)

Boală, tu m-ai plăsmuit pentru viață! Experiența ta, angoasa simptomelor trecute m-au învățat esențialul. M-ai învățat cum să-mi folosesc cele cinci simțuri pentru a descoperi lumea. M-ai învățat să primesc – ceea ce e mai greu decât să dai – o lecție de smerenie, o palmă pe obrazul orgoliului meu.